

TRTE

Časopis društva Kerini & Stritarji

Trte ob 10-letnici društva

Se spomnite, kako smo se, ni dolgo tega, zbrali pri Žolnirju v Kostanjevici in neko junijsko soboto popoldne ustanavljali Društvo Kerini & Stritarji? Nagajal nam je dež, kar nas pa seveda niti najmanj ni motilo, lahko bi bil celo vesoljni potop, pa bi zaradi dobre volje, ki smo jo prinesli s seboj, druženje speljali na popolnoma enak način. Na kratko, sploh se nas ni dotaknil, še opazili ga nismo. Andreja Kerina je bilo povsod polno. Tudi Mirko Jančigaj ni zaostajal. Bilo je celo malo svečano. Mogoče smo narahlo zaslutili, da delamo nekaj nevsakdanjega, mogoče celo pomembnega, nekaj, kar bo verjetno trajalo. Optimizma je bilo veliko. In to ne kar tja v en dan. Andrej Stritar je rutinirano in zelo tekoče (in brez natezanja!) speljal ustanovno skupščino in tako smo iz neorganizirane "zlahte, strgane plahte" tistega popoldneva postali urejeno društvo s statutom, demokratično izvoljenimi organi in številnim članstvom.

In to se je zgodilo že pred desetimi leti! Le kdo bi si mislil, da čas teče tako hitro? Kot bi bilo včeraj ... Najbrž res prehitro. Saj so že stari Inki napovedovali prehodne in nevarne čase takrat, ko se bo čas "zgodil". Mogoče pa smo že tukaj ...?

Salo na stran! Kaj ni lepo, da je minilo že celih deset let, mi pa še kar trajamo, ni nam odveč, da se redno srečujemo, nasprotno, veselimo se in vedno komaj čakamo! Če tega ne bi bilo, bi nam verjetno nekaj manjkalo. Ali ni to lepo?

Tej okrogli obletnici pa je posvečena tudi ta številka Trt, ki jo imate pred seboj. V njej je na častnem mestu zapis našega predsednika in "motorja" Andreja Kerina, ki nam v njem skuša približati svoje videnje teh desetih društvenih let. Seveda v nadaljevanju ne manjkajo prispevki, ki so za Trte tako rekoč standardni: rodoslovni zapis, tokrat o veji Berglezov, priložnostni zapis o letošnji slavljenki Majdi (Stritar) Povh in še in še ...

Najpomembnejša pa so seveda navodila in informacije o našem pikniku 25. junija, o katerem ste že bili obveščeni v zadnji številki.

Sonce se bori za prevlado na nebu in do 25. junija bo že toplo in prijetno, pravo poletje. Sicer pa bo že čas! Lepe počitnice vam vsem želi vaš urednik, ki pričakuje veliko poročil o poletnih prigodah za jesensko številko Trt.

Sicer pa se še prej vidimo na pikniku! ■

Peter Povh

VSEBINA

⊗ Deset let Kerinov in Stritarjev
Andrej Kerin

⊗ Iz roda v rod
Vlado Berglez

⊗ Stritarjeva Majda – kdo bi verjel – 80 let
Janez Banič

⊗ "J'z pa tvoje noge vid'm!"
Mirko Jančigaj

⊗ Vabilo na piknik Planina '05
Mirko Jančigaj

⊗ Otroški kotichek: "Ta ura gre skoz' naprej!"
Daša Kerin Cerkovnik
Žolna
Petra Zajc

⊗ Ustvarjalni kotichek: Okrasne sveče
Daša Kerin Cerkovnik

⊗ Podvodni ribolov v Pacifiku pod višavjem Kordiljer – nadaljevanje in konec
Jani Longo

⊗ Križanka za kratek čas

⊗ Zadnje novice
Koncert pevskega zbora
Lipa zelenela je

Skoraj vsi udeleženci piknika 2004

foto Miha Kerin

Deset let Kerinov in Stritarjev

Na uredniškem odboru so me zadolžili, da napišem nekaj misli o društvu ob njegovi desetletnici, in moram priznati, da sem si kar belil glavo, kaj napisati, še posebej, ker sem že v novoletni številki ob vstopu v jubilejno leto nekako pregledal preteklih deset let in postregel z nekaj statističnimi podatki zlasti o našem časopisu kot osrednji neprekinjeni dejavnosti. Ponavljati se torej ne smem, da bi zapisal le kakšen vtis iz tega obdobja, pa se tudi ne spodobi za predsednika. Tudi ne bi bilo prav, če bi skušal narediti poročilo za teh deset let, kajti prostor je omejen in nihče ne želi brati zgoščenih besedil samohvale ali samokritike. Kaj mi je torej storiti?

Mislím in misli mi begajo od Bredinega pogreba, ko je padla kocka, da se sestanemo, in velikega zaloga-ja v obliki zbornika, ki smo ga zmogli pripraviti le ob zagnanem sodelovanju avtorjev in vseh tistih, ki so skrbno popisali svoje bližnje sorodstvo na podlagi izhodiščnega drevesa, ki sta ga skrbno pripravila teta Anica in Mirko Jančigaj, pa do današnjih dni, ko se je nabralo cele kupe dokumentacije in še več spominov, ki jih vsakdo doživlja po svoje. Koliko je bilo korespondence za sam zbornik in kako smo ga udarniško zlagali in vezali v Ribnici po prvem srečanju! Zdaj pa je pred nami že 38. številka Trt.

Smo velika družina. Spomniti se moramo, da nas je zapustilo v teh desetih letih najmanj dvajset sorodnikov in da sploh nismo presteli vseh novorojencev, čeprav smo o petindvajsetih poročali v Trtah. Skupno se je naše drevo z novodošlimi plodovi in listki v krošnji povečalo za osemštirideset, upoštevajoč le tisto, kar smo na srečanjih dorisali od ustanovitvenega srečanja naprej. Zanimivo je, da smo v času delovanja društva prvič v zgodovini po dosedanjih spoznanjih doživeli kar štiri jubileje devetdesetletnic. Devetdesetletnika teta Joža Kerin kot tudi stric Janko Malnar-rič sta se vedno čila, da o mladinki Majdi, ki kdove kje

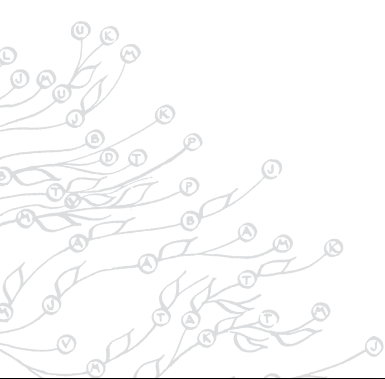
skriva svojih osemdeset, sploh ne govorimo.

Mimo Trt kot naše osrednje dejavnosti seveda ne morem. Ko sem ob novoletni poslanici zapisal nekaj statističnih podatkov o avtorjih in številu njihovih prispevkov, sem namerno izpustil odbornike, ki morajo narediti nekaj več, da opravičijo zaupanje svojih volivcev. Takrat sem postavil tudi nagradno vprašanje, koliko prispevkov je pripravil naš pravi pisatelj in tudi prvi odgovorni urednik Janez Banič. Odgovora ni bilo, zdaj pa povem, da je bilo teh z letošnjimi vred kar 70. Temu zgledu pridno sledijo Mirko Jančigaj (40), Andrej Kerin (50), Gregor Cuzak praviloma z eseji (27), PeterPovh (26) itd. V tem ni zajetih novičk in prispevkov uredniškega odbora, ki jih je bilo več kot devetdeset.

Srečanj in piknikov tudi ne smem prezreti, čeprav vsi veste, da je letošnje srečanje že enajsto po vrsti in da nobeno še ni imelo manj kot sto udeležencev. Bila so odlična srečanja s predvidenimi najmanjšimi podrobnostmi, kulturnimi dogodki, tekmovanji, in povsem sproščeni pikniki, kjer si je vsakdo organiziral zabavo po svoji volji. Vendar tudi najenostavnejši pikniki skrivajo v sebi veliko truda in zavzetosti posameznikov pod tradicionalnim in suverenim vodstvom Mirka Jančigaja. Prav dobro so se obnesli kotli z golažem ali podobnimi dobrotami, začeni na Bizeljskem pri Jožetu Krainerju pa pri Lesovih in Kerinovi v Podbočju. Tudi letošnje srečanje bo tako manj uradno in spet se obeta golaž, tokrat v režiji Jožeta Cuzaka. Jožeti so torej nekako zakon, kar zadeva kuharijo.

Naši kulturniki so nas vsaj petkrat razveselili s svojimi nastopi in koncerti, in če danes pogledamo nastopajoče s prvega koncerta, so razlike kar očitne. Nekdanji otroci so postali možje in dekleta, prihajajo pa vedno novi in novi in ob taki zasnovi društva se nam ni bati za prihodnost.

Veliko je bilo tudi okroglih jubilejev naših članov,

Prvo srečanje članov Društva Kerinov in Stritarjev leta 1995

foto Andrej Kerin

ki smo jih zabeležili s pogovori z jubilanti ali pa s kakšno podoknico in čestitko. Tudi nekaj ohceti je bilo in šrang in vse v našem najlepšem spominu.

Še nekaj: ali sploh veste, da smo v naših odborih doslej sprejeli 328 sklepov, ki smo jih v veliki večini realizirali, nekaj pa je trdovratnih (11), ki nikakor ne pridejo z dnevnega reda, vendar se ne damo in ne mislimo še obupati.

Naš pogled je obrnjen naprej in vidimo še veliko, kar bi lahko postorili. Že letos nas čaka nov zbornik, najprej v elektronski obliki, potem pa prava knjiga. Prava poslastica bo, ko združimo vsa genealoška raziskovanja s svojim prvotnim genealoškim deblom, saj bomo na lepem spoznali, da so morebiti naši sorodniki tudi kakšni sosedje, ki jih doslej še ni bilo med listki in plodovi v krošnji Kerinov in Stritarjev.

Ob tem še niti ne mislimo na širjenje v smislu naših primoženih in priženjenih rodov, kot jih lahko zaslu-timo v tokratni številki Trt v prispevku Vlada Bergleza.

Vsem odbornikom, piscem, slikarjem, risarjem in fotografom, organizatorjem, kuharjem, športnikom, dobrotnikom, zvestim članom iskrena hvala za trud, ki so ga prispevali s svojimi dejanji za društvo, za časopis, za srečanja in piknike in številne drobne pozornosti, brez katerih društvo ne bi imelo prave duše.

Iskrene čestitke ob jubileju! ■

Vaš predsednik
Andrej Kerin

Iz roda v rod

Vsaka poroka poveže posamezne družine, ki se tako širijo in širijo. Tudi moja poroka z Ančico Longo je mene in moj rod kot pridruženega člana neizbrisno povezala z družino Kerin. Takrat še nisem vedel, kako številčna je ta družina, to sem lahko le slutil iz pripovedovanja ženine mame Zofije Longo.

Po ustanovitvi Društva Kerini & Stritarji sem šele dojel, da sem v "svaštvu" z mnogimi tako rekoč po vsej Sloveniji, predvsem pa v Posavju. Udeležba na družinskih srečanjih mi je omogočila, da sem se seznanil z veliko prijaznimi ljudmi, in prav vesel sem, da sem tudi sam eden izmed njih in da me je družina, vsaj tako mi slim, sprejela za svojega.

Družino Kerin in njene odtenke sem že dodobra spoznal, vprašanje pa je, ali tudi pripadniki te družine vedo, od kod izhajam jaz. Verjetno jih že veliko ve, da sem doma iz Brežic, da je bil moj oče tamkajšnji dolgoletni zdravnik, ki se je tudi po "službeni" dolžnosti srečeval s posameznimi pripadniki družine Kerin, in da moja mama izhaja iz brežiške trgovske družine Lipej. Pravijo, da se je oče dobro poročil, kar je verjetno res, saj je bila mama pred vojno kar premožna, pa še edinka povrh. Ko je nova oblast po vojni premoženjske zadeve uredila po svoje in od premoženja ni ostalo veliko, se je šele pokazalo, da se je oče res dobro poročil, saj mu je bila mama dobra žena in gospodinja, štirim otrokom pa zelo dobra mati. Še vedno je živa in pri svojih 95 še vedno polna duha.

Z leti se je tudi pri meni povečalo zanimanje za moje korenine, vendar se tega vprašanja še nisem povsem resno lotil. Po očetu izhajam iz Štajerske, kjer je bil moj stari oče kot šolan agronom dolga leta upravnik posestev grofa Windischgrätzta s sedežem v Žičah, rojstnem kraju mojega očeta, nekaj časa tudi učitelj na kmetijski šoli Grm v Novem mestu in od leta 1927 do smrti leta 1936 ravnatelj hotela Evropa v Celju. Mama po materini liniji izhaja iz precej ugledne podeželske družine Lipold iz Mozirja. Pisni viri o družini segajo v leto 1650, ki jih je v Kroniki družine Lipold zbrala in popisala teta Ivanka Lipold, navdušena raziskovalka svoje družine. Tega leta se je svobodnjak Janez Lipold preselil iz Črne na Koroškem v Mozirje in za hišo sredi Mozirja ter pripadajoče posestvo obstaja datirana kupoprodajna pogodba z 10. julija 1650. Kronika obsega 174 gosto tipkanih strani in obdeluje delo in življenje družine v obdobju skoraj 300 let, saj se konča z letom 1920.

Za zaprišenega rodoslovca bi bilo prebiranje Kronike družine Lipold verjetno zanimivo, zanimivo pa je tudi za nas, pripadnike te družine. Za ostale pa je vprašanje. Kot pridružen član družine Kerin bi se rad pohvalil, da tudi jaz izhajam iz nekoč velike družine, ki žal počasi ugaša, saj le še en njen pripadnik nosi ime

Lipold, pa še ta ima dve hčerki. Ko govorim o velikosti družine, v primeru Lipoldov ne mislim toliko na številčnost, temveč bolj na to, da je ta družina,

ki se je v osnovi preživljala predvsem z lesno trgovino, dala veliko na šolanje svojih otrok. Zato je iz nje izšlo za takratne razmere nenavadno veliko izobražencev, predvsem duhovnikov, pa tudi pravnikov in, kot zanimivost, geologov – montanistov. Iz omenjene družinske kronike veje poseben ponos na "idrijskega strica", **Marka Vincenta Lipolda**, prvega slovenskega geologa in šolanega montanista ter v letih od 1867 do 1880 ravnatelja rudnika živega srebra v Idriji. Avstrijski cesar Franc Jožef mu je za njegovo izredno uspešno delo (med ostalim je izdelal tudi prvo geološko karto Slovenije in velikega dela Avstrije) in zasluge za razvoj idrijskega rudnika podelil osebni naziv "plemeniti".

Praktično vsaka generacija je dala posameznike, ki so v svojem času in okolju odstopali od povprečja. Tako naj omenim le nekatere:

- ⊕ **franciškan pater Salomon Lipold** (1722–1810) – zdravnik in lekarnar, ki še danes slovi po t. i. salomonovem obližu za blaženje bolečin,
- ⊕ **"rečički stric" Jozef Lipold** (1786–1855) – župnik v Rečici pri Mozirju, ljudski pesnik in narodni buditelj ter prijatelj Valentina Vodnika,
- ⊕ **Janez Jozef Lipold** (1811–1878) – mozirski župan in poslanec avstrijskega državnega zbora,
- ⊕ **Franc Lipold** (1813–1859) – teolog, ki ga je leta 1852 škof Anton Martin Slomšek zaradi njegove slovenske zavednosti imenoval za ravnatelja Okrožne glavne šole v Celju,
- ⊕ **Marko Vincent Lipold** (1816–1883) – prvi slovenski geolog in šolani montanist, avtor prve geološke karte Slovenije, ravnatelj idrijskega rudnika živega srebra in hribolazec, ki je evidentirano kot prvi osvojil vrhova Pleisenspitze (2567 m, Karwendel) leta 1843 in Grosser Loeffler (3376 m, Zillertalske Alpe) 12. avgusta 1843,
- ⊕ **dr. Karl Lipold** (1850–1901) – slovenski prostovoljec v Srbiji in sanitetni polkovnik srbske vojske,
- ⊕ **dr. Franjo Lipold** (1885–1970) – odvetnik in v letih 1931–1935 mariborski župan,
- ⊕ **dr. Jože Goričar** (1907–1992) – sociolog in univerzitetni profesor,
- ⊕ **dr. Rajko Lipold** (1908–2004) – geolog in montanist, ki je bil poslan rudariti v Bosno, ter dolgoletni profesor rudarstva na sarajevski univerzi.

Vsem članom družine Lipold ne glede na generacijo pa sta skupna izredna slovenska zavednost in narodno buditeljstvo v svojem okolju, čeprav razmere za kaj takega niso bile ugodne. Tudi poroke ženskih predstavnic družine s t. i. nemškutarji so bile izjemno redke, le toliko, da lahko kot izjeme potrjujejo zavednost Lipoldov. Seveda so zaradi tega posamezni pripadniki družine ob prihodu nacistov v naše kraje to takoj plačali z izselitvijo na Hrvaško in v Srbijo. Moj oče, ki je bil kot Brežičan predviden za selitev v Nemčijo, se je temu rajši izognil in z družino pobegnil na Hrvaško. Kot zanimivost naj povem, da je moja družina, še brez mene in mlajše sestre, takratno nemško-italijansko mejo prestopila konec oktobra 1941 v globokem, na novo zapadlem snegu nekje pri Razkrižju, noč prebila v

bližnjem hramu, drugo jutro pa jo je Zofkin brat Tonči s sanmi peljal do Kostanjevice. Bogsigavedi, ali sta takrat možakarja na saneh slutila, da se bosta še nerojena sin Vlado in nečakinja Ana čez trideset let po naključju srečala v Poreču, se zaljubila in poročila? Čudna so pota usode, mar ne?

Naj na koncu še kot eno zanimivost dodam, da je bil oče Ivanke Lipold, avtorice Kronike družine Lipold, Ivan Balon, rojeni "Bizeljanc", šolan agronom, poslan iz Gradca, kjer je služboval, v domače kraje, da pomaga vinogradnikom pri obnovi vinogradov, uničenih zaradi trtne uši. Čeprav je zelo mlad umrl, mu je delo izvrstno uspelo, saj imamo v naših krajih zelo dobro vinsko kapljico. ■

Vlado Berglez

Stritarjeva Majda - kdo bi verjel - 80 let

Naša slavljenka leta je Majda Povh. Po očetu Stritarca, po mami Žnidarsička, po srcu Kerinka in Stritarca, po obnašanju svetovljanka, po duši naša, naša, da bi bolj ne mogla biti.

Rojena v Sv. Križu, sedanjem Podbočju, je hodila v enajsto šolo pod mostom od oreha na domačem dvorišču do lipe pred staro šolo, od Sušice do Rebrice, pa od Krča do Fenča in še naprej do znamenite zidanice. Stritarjeve, seveda. Pri veliki učiteljici naravi se je naučila največ, kar se je na tem našem svetu naučiti

mogoče: imeti rad ljudi in živali, zemljo in vodo, imeti rad, kakor zna imeti rado sonce.

To otroško šolo je z dobrimi šestimi leti zamenjala s pravo šolo, kjer jo je najprej poučeval učitelj Boris Šinigoj. Obiskovala je ljudsko, meščansko in dvorazredno trgovsko šolo. Šolanje je morala zaradi selitev večkrat prekiniti oz. nadaljevati v drugih krajih. Tako je prvi razred ljudske šole končala v Krškem, kjer je potem hodila tudi v prvi in drugi razred meščanske šole. Tretji razred je štiri mesece

obiskovala v Celju, končala pa leta 1939 v Novem mestu, kamor se je družina preselila v začetku leta 1938. V letih 1939–1941 je naredila dvorazredno trgovsko šolo v Ljubljani. Prvo leto je stanovala pri Malnaričevih – pri očetovi sestri, Majdini teti Mici – sprva v Trnovem, po štirih mesecih v Šiški. Drugo leto, od septembra 1940 do junija 1941, pa je stanovala pri Jančigajevih za Bežigradom, kjer sem stanoval tudi sam in imel seveda priložnost Majdo bolje spoznati. V šoli je dobivala nenavadno veliko domačih nalog; napisati je morala kar po nekaj strani stenografije ali pa pripraviti obsežne nemške tekste. Včasih sem ji tudi jaz kaj narekoval, a ne preveč rad. Stenografija se mi je zdela strašno težka in nepotrebna reč. Remi, ki smo ga vrgli po večerji – stric Mirko, teta Anica, Majda in jaz – mi je bil veliko zanimivejši, posebno še, ker sta ga s petjem popestrili teta in Majda.

Tisto zimo in zgodnjo pomlad 1941 so k nam že začele vleči hladne sape druge svetovne vojne, a zmenili se zanje – vsaj mladi – nismo. Majda je hodila na ples in meni se je v tisti novi svileni oblecki – roznati

Majda Povh

foto Andraž Povh

Šopek za rojstni dan *foto Božo Sotler*

in prosojni kot pajčevina – zdela pravljico lepa, ampak nedosegljiva in nedotakljiva kot angelček.

Po začetku vojne in okupacije se je življenje popolnoma spremenilo. Majda je uspešno končala svojo trgovsko šolo in odšla domov v Novo mesto, kjer se je hitro vključila v delo Osvobodilne fronte: mladi ljudje so v skupnicah po trije ali štirje pisali po zidovih uporniška gesla, trosili listke s petokrakimi in napisi OF ter opazovali, kdo hodi v kino in na druge kulturne prireditve, si zapisovali imena in jih predajali vodstvu OF. Ampak spiski so prišli v roke tudi Italijanom, ki so Majdo zaprli. V Novem mestu je bila zaprta in mesec, nato pa v Ljubljani obsojena in zaprta od 10.

4. 1942 do 6. 6. 1942.

Po povratku v Novo mesto je delovala opreznije. Starši so imeli v najemu znano Windischarjevo gostilno v Kandiji. Majda ni ravno stregla gostom, je pa veliko pomagala mami v kuhinji; krompirja je nalupila cele gore, v času mamine bolezni leta 1943 pa je bila sploh glavna kuharica in gospodinja.

Po vojni se je najprej zaposlila na komandi mesta. Poletni 1945 je zbolela; teden dni je bila v bolnici, kjer so ugotovili, da ima infekcijo v sapnicah. Nato je bila na zdravljenju v Poljanski dolini, čez zimo pa doma v Novem mestu.

Aprila 1946 se je zaposlila v personalnem oddelku "elektrikarjev", kjer je ostala do poletja 1948, do rojstva sina Petra. Dušana je poznala še izpred vojne; poznala se je med sabo pač vsa novomeška mladina, a z njim se je bolj spoznala v Ljubljani na plesu spomladi 1941. Pogosteje sta se začela družiti po Majdini obsodbi v Ljubljani, pravzaprav po tem, ko se je Dušan novembra 1942 vrnil iz internacije v Novo mesto. Konec septembra 1946 sta se poročila.

Po poroki sta se vselila v Povhovo stanovanje v hotelu Union v

Ljubljani, leta 1957 pa so se preselili v novozgrajeno Povhovo hišo na Drenikovi v Šiški, kjer Majda stanuje še danes. Po rojstvu otrok – Petra in Mojce – se je posvetila njihovi vzgoji oz. družini sploh, dokler ni leta 1960 začela s svobodnim poklicem tajnice pri filmarjih. Tu je bila poleg glavne tajnice tudi blagajničarka, gospodinja in gospodarica, organizatorica in vodička, skratka deklica za vse.

Leta 1978 se ji je nabralo toliko službenih let, da se je upokojila. Prostor mi ne dopušča, da bi o Majdi napisal kaj več – posebno zanimivi bi bili opisi drobnih zgodbic iz njenega pestrega življenja – zato mi ne preostane drugega, kot da ji čestitam za spoštovanja vredno obletnico in zaželim, da bi ostala še dolgo z nami – zdrava in dobre volje na tisti njen sproščujoči in srečujoči način!

P. S.: Pogovarjala sva se v obliki nekakšnega intervjuja, ampak od tega si bom dovolil samo zadnje, "obvezno" vprašanje. Glasi se: "Kaj te je tako lepo ohranilo 80 let in kaj bi svetovala naši mladini?" – Majdin odgovor je bil jedrnat in jasen: "Dobra volja." ■

Janez Banič

"J'z pa tvoje noge vid'm!"

foto Mirko Jancigaj st.

Kadarkoli sem se srečal s teto Majdo, sem jo spomnil na dogodek iz naše mladosti. Iz drugega sestavka lahko razberete, da smo v letih 1940 in 1941 živeli skupaj za Bežigradom. Takrat smo bili vsi še zelo mladi, posebej jaz, ki sem bil star komaj tri leta. Razlika v letih je

razvidna iz priložene fotografije, na kateri smo poleg strica Lojlja, tete Mime, mame, bolj znane kot teta Anica, Majda Stritar, Janez Banič in jaz.

Sproščeno kot na sliki smo se počutili tudi doma za Bežigradom, kjer je bila center dogajanj kuhinja. Ta ni bila velika in v njej je bila vedno gneča. Da bi se ji izognil, sem zelo rad parkiral pod mizo, česar se še danes spomnim. Zanimivejše je dejstvo, da se iz tega obdobja živo spominjam željnega pričakovanja, da se bo mlada studentka, Majda, oblečena v jutranjo haljo, usedla za mizo, in ko se bo halja razgrnila, se bodo zablistale njene noge. Še danes ugotavljam, da sem jih prav z veseljem pogledal in sem popolnoma odkrito objavil: "J'z pa tvoje noge vid'm!" Vsa opozorila, da se to ne spodobi, mi niso vzela veselja, da ponovno čakam na trenutek, ko se bodo noge zablistale izpod jutranje halje. Že takrat mi je bil užitek pogledati lepe noge! ■

Zapisal 65 let kasneje Mirko, takrat imenovani "Mišek"!

Vabilo na piknik Planina '05

V soboto, **25. 6. 2005**, bomo Kerini & Stritarji imeli enajsto druženje po vrsti ali drugače, minilo je natanko deset let, ko smo se prvič srečali in poveselili pri Žolnirju v Kostanjevici. Takrat smo tudi ustanovili društvo, ki neprekinjeno deluje, in tudi na tem pikniku bomo imeli redno skupščino društva.

Piknik bo na platoju pri smučarski koči nad vasjo Planina nad Podbočjem. Pristop je enostaven po cesti skozi Planino do mejne kontrolne točke, pred katero se zavije levo po gozdni poti. Po približno 400 metrih pot pripelje na plato, ki je tik nad smučarsko kočo.

Za navedeni dan smo zakupili smučarsko kočo, kjer bomo imeli na voljo vodo, elektriko in možnost, da si v lastni režiji skuhamo kavo ali pogrejemo vodo za druge namene. Da bomo usposobili prostor v koči za svojo uporabo, bomo organizirali "mladinsko delovno brigado", s pomočjo katere bomo 24. 6. počistili kočo. Okolica bo po zagotovilih upraviteljev pokošena in bo dovolj prostora za igre in veselje.

Ker je Jože C. napovedal, da bo pripravil golaž za vsaj štirideset ljudi, je dogovorjeno, da bomo drva za kuhanje nabrali v bližnjem gozdu. Upravičeno pričakujemo, da bo poleg Jožeta C. pripravljeno še kakšno prehrambeno presenečenje, kot je na piknikih v navadi. Načelo pa je, da zaupamo sebi in svoji organizaciji prehrane.

Prve udeležence pričakujemo na prostoru za piknik **ob dvanajstih – točno opoldne!** (Organizirana bo registracija udeležencev). To bodo predvsem spremljevalci pohod-

nikov, ki se bodo zbirali v Banovcu (stari in novi Kerinovi točki za druženje, ki se je razširila tudi na Baniče).

Janez Banič mlajši organizira pohod iz Banovca na Planino: zbiranje od 12.00 do 12.30 s skupnim in vodenim odhodom na Planino ob 12.30!

⊕ Ob 14.00 – uradni začetek piknika z nagovorom predsednika Andreja Kerina, ki bo imel podporo v ansamblu, ki nam bo igral najmanj do 20.00,

– pozdrav pohodnikom, ki bodo v tem času prišli na prostor za piknik,

– prvo privezovanje duše in sprostitev.

⊕ Ob 15.00 – letna skupščina društva z običajnim dnevnim redom: izvolitev delovnega predsednika, overovateljev zapisnika, poročilo predsednika, poročilo nadzornega odbora, razprave, volitev novega odbora in zaključek skupščine Društva Kerini & Stritarji.

⊕ Ob 16.00 – orientacijski tek, ki ga bo organiziral in vodil Gregor Cuzak.

⊕ Ob 17.00 in ob naslednjih polnih urah pevski in drugi razvedrilni vložki za poživitev druženja.

⊕ Ob 20.00 – zaključek druženja, če ne bo dodatnih predlogov za nadaljevanje.

Iz razporeda dogodkov je razvidno, da je razporeženje na pikniku podrejeno nam, ki se znamo veseliti in zabavati in bomo to storili tudi tokrat.

Na svidenje! ■

Mirko Jančigaj in pripravljalni odbor

Poletni večer na Planini

foto Slavko Pirc

“Ta ura gre skoz’ naprej!”

Bilo je prav zaspano jutro in kar ni in ni se nam dalo vstati iz postelje. Oči Samo se je že oblačil, Gašper (3 leta in pol) pa mi je na nočno omarico prinesel svojo uro. Prestavljal je kazalce in me vedno znova spraševal, koliko je ura. Vzela sem njegovo igračo uro in jo nastavila na 7.00 ter mu povedala, koliko kaže in da se takrat on ponavadi zbudi. Prestavila sem kazalce naprej na 7.15 in ugotavljala, da takrat zvonijo očijeva budilka.

Ko sva kazalce prestavila na pol osmo, sem mu povedala, da se takrat Gašper obleče. Ko je ura 7.45, si že obuje čevlje in ob 8.00 je že v vrtcu. Gašperju se kar ni dalo vstati, čeprav se je ura bližala pol osmi. Še kar se je grel v moji postelji in obrnil kazalce svoje ure nazaj.

Gašper in nagajiva ura foto Andrej Kerin

Povedala sem mu, da ura že kaže pol osmih, ko mora on vstati, in da naj gleda kazalce na moji budilki. Še kar sva klepetala in ura je bila že skoraj tri četrt na osem, ko sem rekla, da je zdaj pa res že skrajni čas, da sleče pižamo in se oblečemo, ker je ura že toliko, da bi si moral že obuvati čevlje. Še malo sva klepetala in zdaj je res bilo že tri četrt na osem in še enkrat sva pogledala na uro – joj, res bi si moral že obuti čevlje, ti pa si še kar v pižami. Gašper je pogledal mojo uro in nejevoljno ugotovil: “Joj, ta ura gre skoz’ naprej.”

Se strinjam, včasih tudi odraslim ni prav, da ura tako beži, sploh ko je treba zjutraj vstati. ■

Daša Kerin Cerkovnik

Žolna, Petra Zajc

Okrasne sveče

foto Daša Kerin Cerkovnik

Tokrat se bomo lotili izdelave okrasnih sveč. Namesto vlijanja tekočega voska bomo uporabili tanke plošče čebeljega voska. Tanke plošče – satnice – lahko kupimo na trgu ali v Medexu. Dobijo se tudi raznobarvne, ponje pa bo treba v kakšno trgovino, specializirano za ustvarjalne hobije. Na delovno površino položimo časopisni papir, da ne bomo z voskom umazali pulta. Satnico položimo na papir in jo segrejemo s sušilnikom za lase. Ko je ravno prav segreta, jo začnemo zvijati okrog stenja. Najtežji je začetek in plošča se rada zlomi, a kasneje se teh prvih ovojev tako ne bo videlo. Če želimo manjšo svečo, moramo prerezati satnico, še preden jo segrejemo. Najlažje to storimo z olfa nožem. Zarežemo v ploščo ob rav-

nilu in jo kasneje prelomimo. Z različnimi širinami trakov, ki jih ovijamo okrog stenja, lahko dobimo zanimive vzorce. Če plošči odrežemo vogal, preden zaključimo zvijanje, dobimo spiralast vzorec okrog sveče. Na različne načine lahko tako ustvarjamo zanimive sveče. Če nam ob ustvarjalnem zanosu kakšna sveča ne uspe, jo mirno lahko uporabimo za sredico nove, ki bo imela lepšo preobleko. Skratka, z idejami na plan.

Potrebujemo:

- ⊗ satnice – plošče iz voska,
- ⊗ vrvico za stenj,
- ⊗ škarje,
- ⊗ olfa nož in ravnilo,
- ⊗ sušilnik za lase. ■

Daša Kerin Cerkovnik

Podvodni ribolov v Pacifiku pod višavjem Kordiljer

Nadaljevanje in konec

Moreno Matijašič z ulovom prvega dne

foto Jani Longo

... Previdnejše so "cabrille". Te so večje oziroma težje in moraš se jim zelo previdno približati izza skalnatega zaklona. Ko te riba opazi in zasluži nevarnost, v hipu izgine. Podobno kot pri nas kirnja. Pa tudi po videzu sta si podobni!

V špranjah med kamni se skrivajo "cherli", ki so podobni škarpini. V razpokah lahko najdeš ugorja, ki ga imenujejo "congrío". Naokrog plava tudi veliko "rolizov", ki pa so redko težji od enega kilograma. Zanimiva je "vieja negra", ki običajno tehtata dva do tri kilograme in se skriva po špranjah kamnitega dna. Tega dne sem opazil tudi "peje pera", ki je zame najlepša riba v tem morju. S svojim velikim trupom, masivno glavo, črno barvo, ki jo krasí rumena ali bela bočna pika, elegantno plava v curkih vodnega toka in s svojimi snežno belimi štrlečimi zobmi preti okolici. Spomnila me je na kralja naših globin – velikega zobatca!

V peni valov, ki udarjajo v prastaro obalo in med kamni ustvarjajo brzice, so švigali šargi, ki so edina vrsta rib, ki smo jo lahko po videzu primerjali z našimi. Veliki, rejeni kosi, tja do 1,5 kg! Njihove značilne silhuete so se risale na belem zaslonu razpenjenega Pacifika.

Z vsakim potopom sem postajal bolj sproščen in našel vse več različnih rib, čeprav se je bilo v morju dokaj težko orientirati zaradi slabe vidljivosti, morskega toka in valovanja.

V ritmu nadihavanja in sprostitve na površju, potopa, iskanja rib, lova, izrona ... so hitro minile ure. Trudil sem se uloviti čim več različnih vrst rib. Na boji in za pasom se jih je tako nabralo za dober ducat. Kasneje smo jih tehtali, da smo dobili občutek, katere so zadosti velike (najmanj en kilogram za veljavnost na tekmi), in ugotavljali vrste s pomočjo slik in Eduarda

Sota. Ta se je najbolj razveselil ribe, ki jo je ulovil Robi. To je bila "hacha", 6,7 kg težka riba, ki pri domačinih velja za najokusnejšo. S tem smo se strinjali tudi mi, ko smo jo zvečer obdelali še na krožniku.

V morju in na čerih je veliko tjušnjev, ki so lahko nevarni za neprevidnega podvodnega ribolovca, ki uplenjeno ribo lahkomišelnost spravi na vrstico okrog pasu. Ulovljena riba lahko tjujnja privabi in postane napadalen.

Dan se je hitro prevesil v pozno popoldne in morali smo nazaj. Čakale so nas naporene tri ure počasne, zibajoče se vožnje proti marini, med katero nas je dodobra prezeblo. Nebo se je zopet pooblačilo, zdelo se nam je, da se bližata nevihta in dež, vendar se slednje tu nikoli ne zgodi, vsaj zadnjih štiristo let ne! Hladno pa je bilo in pihalo je tudi. Do kosti! V dolgih urah vožnje smo molče vsak pri sebi podoživljali dogodke tistega dne, zvečer pa ob slastni ribji večerji in obvezni "cervezi" živahno izmenjevali doživetja prvega dne lova tam doli v daljnem Čilu!

Še tekmovalni dosežek

Naša reprezentanca se je na osnovi odličnega petega mesta na evropskem prvenstvu v Lagosu na Portugalskem septembra 2003 uvrstila med 23 reprezentanc, ki so smele nastopati na svetovnem prvenstvu.

Na tovrstnih prvenstvih se tekmuje dva dneva po šest ur. Za posamezno reprezentanco lahko v enem dnevu nastopajo trije tekmovalci. Naša ekipa je bila prvi dan izjemno uspešna, še posebej državni prvak Robert Podgoršek, ki je dosegel 14.880 točk in je bil na začasnem 15. mestu, ekipa pa na odličnem devetem.

Drugi dan je tekmovalje potekalo drugje, kjer tere na nismo ravno dobro poznali, saj pred tekmovaljem nismo imeli dovolj časa za pregled. Žal smo se odločili še za napačen polotok in tako je bil po rezultatih drugi dan zelo slab, tako da smo ekipno zdrsnili na šestnajsto mesto, Podgoršek kot naš najboljši pa je osvojil končno 29. mesto od 74 nastopajočih.

Najboljša mesta so ponovno osvojili svetovno znani profesionalci iz mediteranskih držav (najboljši je bil Stefano Bellani – Italija – in tekmovalci iz Španije, Portugalske, Hrvaške ...), domačini Čilenci so postali ekipni svetovni prvaki.

Za slovensko reprezentanco so nastopali Robert Podgoršek, Moreno Matijašič, Kristjan Demšar in jaz v vlogi selektorja reprezentance. ■

Jani Longo

Koncert pevskega zbora Lipa zelenela je ...

V nedeljo, 22. maja 2005, smo bili v veliki dvorani Slovenske filharmonije na koncertu mešanega pevskega zbora Lipa zelenela je ... To poročilce pišem brez težnje po strokovno utemeljeni analizi; zabeležil bi rad le kulturni dogodek, za katerega ima največ zaslug Andrej Kerin, predsednik kulturnega društva Lipa zelenela je ... in seveda predsednik Društva Kerini & Stritarji, povrh tega pa poje v tem zboru poleg Andreja tudi Alenka Kerin.

Vodilna misel tokratnega koncerta se je glasila Popsod doma. Pesem je doma popsod, kjer se pojavi. Program je bil zbran iz redkeje slišanih pesmi, domačih in tujih, "večinoma lahkotnejšega žanra, z ljubezensko, plesno in domoljubno vsebino", kot pravi v spremnem listu Helena Ložar Podlogar.

Kot rečeno – koncerta ne morem ocenjevati strokovno, lahko pa zapišem, da sem že med poslušanjem poskušal ugotoviti, kaj me tako priteguje, kaj je tista čarobna moč, ki napolnjuje dvorano. Vsega ne – vsaj podzavestnega ne –, dve stvari sem pa nazadnje le ugotovil: tisto zlitost glasov, ki ji pravimo enostavno ubra-

Andrej in Alenka med koncertom

foto Miha Kerin

nost ali harmonija, in pa mladostno prožnost, ki jo zmorejo le pevci, ki pojejo z grlom in srcem. Tega petja smo bili veseli in si ga še želimo. ■

Janez Banič

Dragi Kerini in Stritarji!

Vsem članom društva pa tudi tistim, ki ste le v mislih ali pa v srcu z nami čestitamo ob veselim prazniku 10. obletnici društva. Ovigrnimo vsi skupaj kozarec rujnega cvička in si zaželimo še veliko veselih in uspešnih let ob prijaznem druženju!

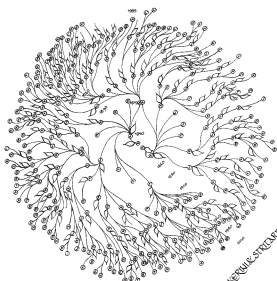
Na zdravje!

Upravni odbor Društva Kerini & Stritarji in Uredništvo Trt

TEMA ZA PRIHODNJO ŠTEVILKO JE PROSTA!

**Društvo
& Kerini
& Stritarji**

ISSN 1318-895x

Izdalo Društvo Kerini & Stritarji, Ljubljana, Rožna dolina, cesta IX/26

TRTE, osemtrideseta številka, Ljubljana, junij 2005

<http://genealogy.ijp.si/trtc/>, krsrd2@guest.arnes.si

Uredniški odbor glavni urednik Peter Povh, Janez Banič,

Gregor Cuzak, Irena Didek-Pregl, Mirko Jancigaj, Alenčica Kerin,

Andrej Kerin, Andrej Stritar

Jezikovno korigirala Mojca Stritar Tisk Grif & Pika